

ZARZĄDZENIE

Dnia 27 sierpnia 2024 r.

SSN Barbara Skoczowska

na podstawie art. 80 § 2b ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych - dalej powoływana jako u.s.p., **odmówić przyjęcia wniosku** o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej E. O. sędzi Sądu Rejonowego w W., złożonego przez pełnomocnika A. S. – adwokata E. G., **z uwagi na jego oczywistą bezzasadność.**

UZASADNIENIE

Pełnomocnik A. S. adwokat – E. G. pismem z dnia 15 stycznia 2024 r. wniósł o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędzi Sądu Rejonowego w W. E. O. W treści wniosku o uchylenie immunitetu formalnego pełnomocnik wskazał, iż wobec sędzi E. O. do Sądu Rejonowego w W. został wniesiony prywatny oskarżenia, zarejestrowany pod sygn. [...], w którym to A. S. zarzucił sędzi popełnienie czynów polegających na tym, że *nazywając A. S. w ramach postępowania prowadzonego przez Sąd Rejonowy w W. pod sygnaturą [...] (w szczególności w dniu 14 listopada 2022 roku) notorycznym i notoryjnym kryminalistą: pomówiła go o takie postępowanie lub właściwości, które go poniżyły w opinii publicznej i naraziły na utratę zaufania potrzebnego dla normalnego funkcjonowania w społeczności, w szczególności dla zawodów ekonomisty i prawnika oraz dla wyższego stanowiska w korpusie służby cywilnej, a także znieważyła go publicznie i w zamiarze, aby zniewaga do niego dotarła z*

zaznaczeniem, że opisane czyny zostały popełnione przez oskarżoną w ramach organizacji przestępczej i z przekroczeniem uprawnień i niedopełnieniem obowiązków na szkodę interesu publicznego i prywatnego, a w szczególności w połączeniu z udzieleniem pomocy sprawcy przestępstw w osobie J. P. - byłego Szefa Służby Cywilnej, czyli za czyny stypizowane w art. 212 § 1 k.k. i art. 216 § 1 k.k. W tym samym piśmie pełnomocnik A. S. wniósł o wystąpienie do Sąd Rejonowego w W. – [...] Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych o przedłożenie akt sprawy zarejestrowanej pod sygnaturą [...] i dopuszczenie znajdujących się w nich dokumentów - po uprzednim umożliwieniu zapoznania się z nimi i wskazania konkretnych dokumentów obrazujących przebieg zdarzeń objętych prywatnym aktem oskarżenia z dnia 21 marca 2023 roku).

Zarządzeniem wydanym na posiedzeniu w dniu 20 maja 2024 r., Sąd Najwyższy, na wniosek pełnomocnika, odroczył posiedzenie w celu dołączenia – w terminie 14 dni stosownych dokumentów, które zdaniem pełnomocnika są konieczne do rozpoznania wniosku o uchylenie immunitetu.

W odpowiedzi na powyższe pełnomocnik A. S. w dniu 20 czerwca 2024 r. złożył pismo, w którym to wniósł o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z dokumentów w postaci odpisu wyroku wraz z uzasadnieniem Sądu Rejonowego [...] w W. o sygn. [...], apelacji A. S. z dnia 21 marca 2023 r. oraz pisma procesowego z dnia 2 kwietnia 2024 r., co zdaniem pełnomocnika uzasadnia pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej.

Analiza wniosku o wyrażenie zgody na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędzi Sądu Rejonowego w W. E. O. prowadzi do uznania, iż jest on bezzasadny w stopniu oczywistym. Nie zasługiwał on bowiem na uwzględnienie nie tylko z uwagi na brak dostatecznego uprawdopodobnienia popełnienia przez sędzią E. O. czynów wypełniających znamiona przestępstw określonych w art. 212 § 1 k.k. i z art. 216 § 1 k.k., ale przede wszystkim niewykazania takowej okoliczności w jakimkolwiek wręcz stopniu.

Zgodnie z art. 80 § 2b u.s.p. jeżeli wniosek o zezwolenie na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej nie odpowiada warunkom formalnym pisma procesowego określonym w Kodeksie postępowania karnego lub jest oczywiście bezzasadny, prezes sądu dyscyplinarnego odmawia jego przyjęcia.

W tym kontekście wskazać należy, iż w postępowaniu o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej, które jest szczególnym rodzajem postępowania, sąd dyscyplinarny orzeka zasadniczo na podstawie wniosku i dowodów załączonych przez wnioskodawcę, bowiem to *rzeczą oskarżyciela, a nie sądu jest formułowanie oraz wykazywanie przesłanek uzasadniających zezwolenie na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej, toteż oskarżyciela – a nie sąd dyscyplinarny – obciąża powinność gromadzenia i prowadzenia wszystkich niezbędnych w sprawie dowodów, uzasadniających w pełni podejrzenie popełnienia przez sędziego przestępstwa* (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 czerwca 2003 roku, SNO 29/03; uchwała SN z dnia 24 października 2014 roku, SNO 43/14).

Obowiązek przedłożenia materiału dowodowego przemawiającego za zasadnością wniosku należy tym samym do wnioskodawcy, a wyjątkiem od tej zasady jest jedynie sytuacja, w której nie posiada on realnych możliwości uzyskania materiału dowodowego, a zdolnością tą dysponuje wyłącznie sąd dyscyplinarny. W sytuacji natomiast, gdy nie dołączono do wniosku jakichkolwiek dowodów bądź przedłożone dowody nie wykazują żadnego widocznego związku z treścią zarzutu formułowanego wobec osoby objętej wnioskiem, wówczas żądanie wnioskodawcy uznać należy za bezzasadne w stopniu oczywistym.

W przedmiotowej sprawie nie został chociażby uprawdopodobniony fakt popełnienia przez sędzie E. O. przestępstwa z art. 212 § 1 k.k. lub art. 216 § 1 k.k. Pełnomocnik A. S. formułując wniosek o wyrażenie zgody na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędzi E. O. nie wskazał z jakiego zachowania sędzi upatrywał realizacji znamion wymienionych we wniosków czynów zabronionych, powielając niejako prywatny akt oskarżenia wniesiony przez A. S. Jednocześnie, do wniosku o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędzi E. O., poza kopią wyroku wraz z uzasadnieniem ze sprawy [...], apelacją A. S., kopii postanowienia odrzucającego skargę A. S. na bezczynność Prokuratora Generalnego wraz z uzasadnieniem, kopii postanowienia odrzucającego skargę A. S. na bezczynność Ministra Sprawiedliwości czy pisma z dnia 3 kwietnia 2024 r. nie zostało przedstawione żadne pismo czy protokół rozprawy ze sprawy [...] toczącej się przed Sądem Rejonowy w W., które wskazywałoby na dopuszczenie się przez

sędzię E. O. zarzucanych jej czynów, pomimo obiektywnej możliwości uzyskania przedmiotowych dokumentów. Zasadniczo uzasadnienie wniosku dotyczy jedynie niepopartego dowodami subiektywnego poczucia pomówienia i znieważenia, które ma odczuwać A. S. wobec niekorzystnego rozstrzygnięciem w sprawie [...].

Ze względu na powyższe należy uznać, że nieprzedstawienie przez wnioskodawcę jakichkolwiek dowodów uprawdopodobniających popełnienie przez objętą wnioskiem sędzię przestępstw z art. 212 § 1 k.k. oraz z art. 216 § 1 k.k., a nadto stwierdzony po lekturze wniosku oraz dołączonych dokumentów brak jakichkolwiek podstaw do uchylecia immunitetu formalnego, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia wniosku o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędzi E. O. wobec jego oczywistej bezzasadności.

Z uwagi na powyższe, zarządzono jak wyżej.

[M. T.]

[ms]